

* Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ *

✕ ✕ ✕

Ἄκακο κ' ἡμερο, ντυμένο
Σ' τὸ κάτασπρό του τὸ μαλλί,
Πάντα περνοῦσε τὸ καῦμένο
Ζωὴ χαρούμενη, τρελλή.

↓

Μὰ κάποια νύχτ' ἀρξώστημένο
Ξαπλώθηκε στὴν κορὰ τῆ γῆ
Καὶ μ' ἓνα: Μὲ... μισοσβυσμένο
Ξεψύχησε πρὶν τὴν αὐγή.

Ἔχει τριγύρω πρασινάδα,
Νεκρῶν στολίδι ταπεινὸ
Καὶ μιὰ, μιὰ μοναχὴ λαμπάδα,
Τὸν ἀσημένιο Αὐγερινό.

↓

Κι' ἀπάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του,
Σὲ μιᾶς ἐληῆς ξερὸ κλαδί,
Θαρξέϊς τὸν ἐπιτάφιό του
Μικρὸ πουλάκι κελαδεῖ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

* ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΡΑΤΩΤΑΙ ΘΕΡΜΑΙΝΟΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΝ ΤΟΥ ΜΠΙΖΑΝΙΟΥ *